

Inspirativní setkání s Jiřím Holým

Štěpán Balík — Marie Brunová — Hana Nichtburgerová —

Ondřej Pavlík — Šárka Sladovníková — Olga Zitová — Marcela Zoufalá

Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, Filozofická fakulta Univerzity Karlovy

Prof. PhDr. Jiří Holý, DrSc. — literární historik a teoretik, zakladatel a vedoucí Centra pro studium holokaustu a židovské literatury Filozofické fakulty Univerzity Karlovy — v letošním roce oslavil významné životní jubileum. Časopis *Slovo a smysl* proto poskytl prostor jeho přátelům, kolegům a žákům, aby rozličnými způsoby a z různých perspektiv připomněli to, jakým způsobem vnímají jubilentovu osobnost. Posledních více než dvacet let je Jiří Holý těsně svázán s Ústavem české literatury a komparatistiky FF UK. Jak ale plasticky a barvitě ukazuje rozhovor, který s Jiřím Holým vedla Šárka Sladovníková, Petr Bílek a Štěpán Balík, postupy a otázky myšlení o (nejen) české literatuře Jiří Holý podstatným způsobem rozvíjí v širokých oborových souvislostech již po čtyři desetiletí, která uplynula od roku 1982, kdy nastoupil do Ústavu pro českou literaturu AV ČR. Mnohotvářnost a různost odborných zájmů a Jirkovu schopnost provazovat témata jak kolegy domácí, tak i zahraniční rovněž dokumentuje celek 35 vinšů a vzpomínek. Za redakci *Slova a smyslu* se k této zdravici přidáváme.

Red.

JIŘÍ HOLÝ, ČTOUCÍ, PÍŠÍCÍ, FORMUJÍCÍ

Štěpán Balík (Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, FF UK;
Ústav bohemistiky, FF JU)

Během studií na FF UK jsem měl to štěstí, že jsem na bohemistice narazil na několik učitelů, kteří pozorně četli mé formálně i věcně kostrbaté texty. Často mě dokázali nasměrovat k přesnější formulaci nebo odradit od myšlenkového zkratu, příliš povrchní teze apod. Měl jsem a stále mám to štěstí, že mým textům zdaleka největší pozornost věnoval Jiří Holý. Jeho opravy či doporučení — doplňující např. širší literárněhistorický či komparatistický kontext — mi umožňovaly texty vybrousit. Velkou výhodou je jeho srdečnost a neustálá otevřenost novým podnětům. Udržel si totiž v sobě zvědavý přístup malého kluka, který nikdy neztratí touhu poznávat, zkoumat a zdokonalovat se.

Od takových filologicky erudovaných učitelů jako on se člověk naučil, nejen jak lépe psát vlastní texty, ale i jak vést práce svých studentů, a mohl tak navázat na

nekonečný řetězec učitel–žák. Jeho tempo jsem ale napodobit nikdy nedokázal. Opoznámkované práce vracel vždy téměř obratem. Stále platné jsou verše s kulhajícím absolutním rýmem, které jsem Jirkovi kdysi napsal jako věnování do knihy:

někdo má guru
někdo má bosse
já vedle Tebe
stoupám vzhůru
ač nohy bosé
a hlavu holou

...

Petr A. Bílek (ÚČLK FF UK; ÚUK FF JU v ČB)

Když Jiří Holý v roce 1997 přišel na tehdejší Katedru české literatury FF UK, měl za sebou už rozsáhlé a respektované dílo. V plejádě různorodých složek, rozvíjejících literární teorii i historii a žánrově sahajících od akademických útvarů až po učebnice, možná na povrch neproniká Jirkův podíl na knihách, které sehrály zásadní roli pro výuku literatury, byť nenesou aureolu milníkůvých publikací v oboru. Šlo o knihy *Česká literatura 1945–1970* (1992) a *Český Parnas: Literatura 1970–1990* (1993), navazující formou výkladu už na svazek *Rozumět literatuře 1: Interpretace základních děl české literatury* (1986). Odborně povedené, a přitom i pro laika či studenta dobře vnímatelné interpretace, ať už Jirkovy, či i řady dalších autorů (třetí svazek Jiří s Jiřinou Táborovou i edičně připravil), byly tehdy jedním z prvních signálů akademické literární vědy, ochotné pracovat i pro školu a dům. A ty knihy jsou takto užitečné dodnes.

CENTRUM V ČERNÍKÁCH

Marie Brunová (ÚČL AV ČR; Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, FF UK)

S Jiřím Holým jsem se osobně seznámila zhruba v roce 2017, kdy jsem byla přizvána ke spolupráci s Centrem pro studium holokaustu a židovské literatury, jehož vůdčí postavou Jiří je. Záhy jsem zjistila, že setkání Centra probíhají u něj doma v Černíkách. To se vymykalo mým dosavadním zkušenostem — vždýt který profesor si zve své studenty, kolegy či spolupracovníky domů? Další překvapení na mě čekalo hned při prvním setkání: přátelská, uvolněná, neformální, přitom maximálně produktivní atmosféra. Tehdy jsem ještě netušila, jak se toto setkání propíše do mého pozdějšího života: Jiří Holý se stal členem komise při obhajobě mé disertace a napojil mě na německé nakladatelství ibidem, u kterého následně má práce vyšla. Byl mi nápomocen i při shánění finančních prostředků na její vydání... Mezi kolegy z Centra jsem našla nejen odborníky na slovo vzaté, ale — troufám si říct — i přátele vždy ochotné podat pomocnou ruku. Doufám tedy, že nás takových setkání (nejen v Černíkách) čeká ještě celá řada.

JIŘÍ HOLÝ HOVOŘÍCÍ

Jan Fingerland (komentátor Českého rozhlasu)

Každý akademik si zaslouží, aby byl posuzován podle svého díla. Profesor Jiří Holý už prošel takovým posuzováním mnohokrát, a s úspěchem. Jenže on má ještě něco navíc, nejen jako „profesor“, ale také jako „Jirka“, jak se mi dostalo cti ho oslovovat.

Rád bych připomněl něco neakademického, nebo snad „nadakademického“, totiž dojem, kterým na mě Jirka kdysi zapůsobil poprvé, a pak vždycky znovu. Dojem vlastně dost fyzický. Mám na mysli zvláštní pozici jeho těla, když mluví nebo naslouchá, mírný náklon, způsobený nejen tím, že je vyšší než většina těch, s nimiž hovoří. Tón hlasu, jenž jako kdyby nechtěl nikomu nic vnucovat, ale spíš nabízet. Mírný úsměv, ve kterém je něco jakoby pobaveného — snad nad světem, snad nad konkrétním, třeba i velmi odborným tématem.

Tato plachá vznešenost mu možná v životě nejednou uškodila. Ovšem nikoli v mých očích, a jak jsem mnohokrát mohl pozorovat, i v očích řady dalších lidí.

...

Haim Fireberg (Tel Aviv University)

Profesora Jiřího Holého jsem měl tu čest poznat v Praze, když mě s ním seznámila doktorka Marcela Menachem Zoufalá. Mezi univerzitou v Tel Avivu a Univerzitou Karlovou již tehdy existovaly dobré pracovní vztahy s cílem rozvíjet výzkum současného židovství ve střední Evropě. Projekt se nám však z různých důvodů nedařilo zahájit.

V tu chvíli se do toho vložil Jiří a přijal naše a Marceliny výzkumné plány jako součást svého Centra pro studium holokaustu a židovské literatury. Bylo mi potěšením poznat ho jako velmi skromného a tichého, ale přitom rozhodného vedoucího. Program Erasmus nám poskytl příležitost k velmi komplexnímu společnému výzkumu. Nejdůležitější pro mě však bylo, že jsem našel vřelého a spolehlivého přítele. Těší mě, že mu můžu pogratulovat a popřát hodně úspěchů do budoucna!

JIŘÍ HOLÝ – NEJVĚTŠÍ!

Agata Firlej (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu)

S Jiřím Holým jsme se poznali v roce 2014 na Florenci v Praze, kde měl začít náš první společný workshop věnovaný literatuře holokaustu. Na první pohled bylo jasné, že Jiří je největším Čechem, kterého znám. Pozdější kontakty mi tento závěr potvrdily. Během každého dalšího setkání se vyjevovaly Jiřího rozmanité vlastnosti, jež budily obdiv. Velmi jsem ocenila jeho vycvičený filologický sluch, který spočíval v tom, že rozuměl mým výpovědím a adekvátně na ně reagoval. Mé promluvy totiž měly být české, ale jak jsem si postupně uvědomovala, připomínaly češtinu jen na místech shodných s polštinou nebo v situacích zcela náhodných. Kdybych měla co do činění pouze s Jiřím, byla bych dodnes přesvědčená, že opravdu mluvím česky.

Jiným jeho talentem je schopnost mluvit jednoduše o věcech složitých, což se týká jak literatury a historie, tak i sociologie, politiky nebo počasí. Vše zmíněné s ním na-

dále konzultuju a získávám pak okamžitou a kompetentní odpověď zasílanou z Prahy, Chorvatska, Německa, či jednou dokonce z nemocnice.

Ano, Jiří Holý je největším Čechem, kterého znám. Na rozdíl od Járy Cimrmana však není vymyšlený.

...

Benjamin Frommer (Northwestern University)

Když se člověk poprvé setká s Jiřím Holým jako autorem, nemůže se ubránit dojmu, že jeho publikace o tak širokém spektru autorů, témat a námětů jsou ohromující. Jeho četné články, knihy a editované sborníky ovlivňují porozumění české a slovenské holokaustové literatuře a filmu a celkově významně přispívají k židovským studiím. Jiří se nevyhýbá ani kontroverzním tématům, jako je humor v próze o holokaustu. Neuzavírá se do pověstné věže ze slonoviny — právě naopak, obdivuhodně se ujal poslání vzdělávat veřejnost doma i v zahraničí, o čemž svědčí mimořádně cenná publikace *Handbook of Polish, Czech, and Slovak Holocaust Fiction* (2021). Především si cením Jiřího vřelé kolegiality, jeho velkorysé podpory mladších kolegů a kolegyně, jeho otevřenosti vůči zahraničním badatelům a v neposlední řadě jeho dokonalého suchého humoru. Při této krásné příležitosti přeji Jiřímu vše nejlepší!

...

Olaf Glöckner (Moses Mendelssohn Zentrum für europäisch-jüdische Studien, Universität Potsdam; Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, FF UK)

Když jsem v lednu 2016 poprvé přijel na Univerzitu Karlovu, mé setkání s Jiřím Holým bylo zároveň prvním setkáním s profesorem literatury z východní Evropy. Přiznám se, že jsem netušil, do jaké míry se literární vědci ve „východním bloku“ snažili znovuobjevovat a uchovávat židovské kulturní dědictví ve svých zemích — navzdory nejrůznějším překážkám a omezením ze strany komunistického režimu. Rychle jsem pochopil, jak velký kus práce Jiří na tomto poli odvedl, byl činný po celá desetiletí a dlouho předtím, než proběhla sametová revoluce a akademický život se znovu nadechl.

Po sedmi letech od našeho prvního setkání obdivuji Jiřího nejen pro jeho rozsáhlé znalosti a inspirativní bádání o (česko-)židovské literatuře a umění, ale také pro jeho nenápadný šarm a přátelský styl při práci v týmu a konečně pro jeho otevřenost novým tématům a konkrétním nápadům. Nezbyvá než si přát, aby spolupráce s Jiřím pokračovala i v dalších desetiletích!

K 70. NAROZENINÁM JIŘÍHO HOLÉHO

Anna Hájková (University of Warwick; Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, FF UK)

Jiří Holý je vědec, který tu byl na začátku, uprostřed a nikdy nepřestane. Je zvědavý, otevřený, pořád čte, nic mu neunikne, je až strašidelně produktivní, ale především laskavý a dárný kolega. Setkali jsme se poprvé v prosinci 2010 ve větrném Bostonu

a od té doby mne profesor Holý přivedl k mnohému, z čeho jsem se poučila a co mi pomohlo.

Díky Jiřímu Holému má česká židovská literatura, a především literatura českých obětí holokaustu, zasloužené místo na slunci. Začal s tématem levicového novináře Kurta Konráda. Tehdy se seznámil s mou babičkou, historičkou židovského komunistického odboje Alenou Hájkovou. Po roce 1989 vyšel komunistický odboj rychle z módy, ale profesor Holý nikdy nepřestal připomínat Konráda ani mé prarodiče, kteří byli za druhé světové války komunistickými odbojáři.

Jirka Holý byl zároveň natolik předvídavý a založil Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, jehož zahálčivou členkou jsem i já. Tato asociace pro mne byla velmi důležitá na podzim 2018, když byl těžce nemocný můj bratr. Krátkodobé nebyrokratické stipendium mi umožnilo přijet na tři týdny do Prahy. Poznala jsem tehdy, kolik mladých energických badatelek tu pracuje a jak se Jiří Holý, aniž by se tím chlubil, zasadil o feministický dorost. Sice jsem historička v zahraničí, ale i já vím, jak je to vzácné — a předvídavé. Tak na dalších deset let, a díky!

JIŘÍ HOLÝ, INSPIRUJÍCÍ...

Martina Halamová (Ústav bohemistiky, FF JU v ČB)

Poprvé jsem se s Jiřím Holým setkala při přijímacím řízení na Filozofickou fakultu Masarykovy univerzity, kdy se ujal vedení mé práce. Protože byl v Brně externím školitelem a já externí doktorandkou, setkávali jsme se v Praze. Z kanceláře zavalené knihami a dalšími texty jsem si kromě inspirace, co číst, často odvážela i konkrétní materiál. Konzultace pro mě byly především příjemným setkáním, protože ne každý školitel je osobností, která člověku nenuceně otevírá svět vědy a prokládá tuto cestu osobními příhodami a osobitým humorem. Více jsem tak objevovala jeho myšlenkový svět a témata, která ho zajímají. Později jsem se k nim třeba i oklikou vracela, zejména k jeho publikacím týkajícím se židovství a šoa v literatuře nebo obrazů vyhnání Němců. K dalším textům, třeba o Vančurovi, Čapkovi nebo Weilovi a Lustigovi, jsem se obracela při výuce. I když studentská léta dávno pominula, stále se těším jeho blízkosti, ať už při čtení jeho knih nebo při příležitostných setkáních.

...

Petra Hesová (Česká knižnice)

Bude tomu už jednadvacet let, kdy jsem se s profesorem Holým setkala poprvé, a musím přiznat, že to bylo setkání vpravdě iniciační. Tehdy jsem se coby čerstvá maturantka dostavila s pozvánkou k ústnímu kolu přijímací zkoušky na obor Český jazyk a literatura, vyjukaně vystoupala do nejvyššího patra hlavní budovy pražské filozofické fakulty a s třesoucími se koleny a s lékařským potvrzením, že nejsem krippl, stanula před... ó jej, před opravdickým, skutečným, živým p-r-o-f-e-s-o-r-e-m! Do té doby jsem se nikdy s nikým tak významným a vzdělaným nesetkala, natož aby na mne promluvil a já měla patřičně a kultivovaně odpovídat!

Kdykoli jsem pak na pana profesora vzpomínala, jevila se mi jeho postava ještě vyšší, jeho tvář ještě plnovousatější a jeho pohled nesmlouvavě kritičtější. Chyběla jen tóga a pergamenový svitek v ruce. Ale vážně — díky jeho rozhřešení jsem mohla dospět, postavit se na vlastní nohy a poznat, čeho všeho jsem schopna.

A znáte to, když něco vyhodíte dveřmi, často se vám to vrátí oknem, a tak jsem se panu profesorovi, tehdy v roli předsedy vědecké rady České knihovny, poklonila po deseti letech znovu, tentokrát ovšem coby dočasný záskok za indisponovanou redaktorku... její funkci ostatně zastávám dodnes a s panem profesorem se vídáme na pravidelných schůzích redakční rady. Bez něj by Česká knihovna už dávno opustila ideály, které si ve svých počátcích vytyčila, a hodnoty, na nichž byla založena.

Vážím si pana profesora i jeho práce, mám ráda jeho široký klukovský úsměv a přirozenou schopnost řešit problémy jednoduše, rychle a racionálně, a přitom empaticky, sine ira et studio!

JIŘÍMU HOLÉMU K 70. NAROZENINÁM

Elisa-Maria Hiemer (Herder-Institut für historische Ostmitteleuropaforschung)

Jiřího jsem poznala v roce 2010 na jednom workshopu, který se konal na Univerzitě Justuse Liebiga v Gießenu a z něhož vzešla dlouholetá, srdečná a velmi aktivní spolupráce. V rámci polsko-česko-německého výzkumného týmu k literatuře holokaustu se Jiří ukázal jako vynikající znalec nejen českých, nýbrž veškerých textů k tomuto tématu, což na mě pokaždé udělalo velký dojem. Svoji otevřenou povahou a nadšením pro práci je pro své okolí velkou motivací. O to víc mě potěšilo, když souhlasil s tím, že bude druhým hodnotitelem mé doktorské práce. Každá jeho zpětná vazba byla cenná i hodnotná. Následně nás propojila úzká, někdy náročná, ale velmi plodná spolupráce na knize *Handbook of Polish, Czech, and Slovak Holocaust Fiction* (2021). I přes mnohé nesnáze jsme jako tým zvládli toto důležité dílo vydat, což se podařilo z velké části díky Jiřího výtečné síti kontaktů. Jsem velmi šťastná, že jsem s Jiřím spolupracovala při tolika rozličných příležitostech. Jirko, k Tvým 70. narozeninám Ti od srdce přeji vše nejlepší, zdraví, inspiraci a doufám, že se brzy zase uvidíme!

JIŘÍ HOLÝ NEJEN ČTOUCÍ A PÍŠÍCÍ, ALE TAKÉ TURISTUJÍCÍ, VOLEJBALUJÍCÍ A BICYKLUJÍCÍ

Boris Hlaváček (kamarád, důchodce, autor několika knih) sepsal také za společného kamaráda Honzu Nekulu (zubař, volejbalista)

Jirku jsem poznal na kurzu angličtiny v jedné jazykové škole. A protože byly ve třídě jenom samé ženy, zamířil jsem si to k volné židli vedle nějakého vysokého vousatého chlapa. O přestávce se mne jedna ze spolužaček zeptala, odkud znám pana Holého a že u něho včera dělala zkoušku. Aha, učitel, ten mi nedá opisovat, řekl jsem si. Další týden jsem už s málomluvným kantorem Holým navázal řeč. Má rád přírodu — turistiku a hraje rekreačně volejbal. To jsme na tom byli stejně. Ještě ten den mne pozval mezi své kamarády volejbalisty na kurty na Mrázovku a tak začalo naše letité volejbalové spolenectví.

Jirku jsem na oplátku pozval mezi své kamarády turisty a společně jsme potom přešli nejedny slovenské i české hory.

Od pěší turistiky není daleko k cyklistice. Zajistili jsme Jirkovi koupi nového kola a hned jsme s kamarády volejbalisty naložili na velocipedy stany a spacáky a přešli z Trhanova přes Přimdu celý Český les. Na tento krásný výlet nikdy nezapomenu. Jedno ráno vstal Jirka dřív, vše sbalil jako první a řekl, že se s námi musí rozloučit, neb má být zítra ve Vídni na nějakém pohovoru. „Přeci nepůjdeš jen tak v kratasech?“ tázali jsme se zvědavě. Ale Jirka otevřel batoh a vyndal z jeho útrob oblek. „Jsem na vše připraven,“ pronesl a upaloval na nejbližší vlak.

Jirka se vždy vyznačoval velkou fyzickou zdatností, a tak doufám a přeji mu, aby mu dobrá nálada a fyzická vydržely ještě mnoho dalších let.

MILÝ JIRKO, VÍTEJ V NAŠEM KLUBU SEDMDESÁTNÍKŮ!

Reinhard Ibler (Marburg)

Jako bohemista a fanoušek české literatury znám jméno Jiří Holý už několik desetiletí. Byly to mj. jeho literárněhistorické práce, které mě ovlivnily a podstatně přispěly k vytvoření mého obrazu české literatury 20. století. Osobně jsme se od devadesátých let potkali jen několikrát v Řezně nebo v Praze, museli jsme však oba dosáhnout zralejšího věku, než se ze známosti stalo přátelství. Kolem roku 2010 jsem si na univerzitě v Gießenu pohrával s myšlenkou založit mezinárodní pracovní skupinu, jejímž cílem by bylo srovnávací zkoumání literatury o holokaustu v zemích střední Evropy, především v české, polské a německé literatuře. Byl jsem nadšen, když jsem se dozvěděl, že v Praze už několik let působí skupina mladých badatelek a badatelů pod vedením Jiřího Holého, která se věnuje problematice literatury s tématem holokaustu. Ještě nadšenější jsem byl, když Jirka projevil zájem o spolupráci. V květnu 2010 jsme pořádali zahajující konferenci v Gießenu za účasti i polských kolegů a kolegů, kde jsme diskutovali o základech naší kooperace a vytyčili plán na vypracování společných projektů. Naše spolupráce se v následujících 10 letech ukázala jako velký a úspěšný formát. Zorganizovali jsme mnoho workshopů v Praze, Gießenu, Lodži a Poznani, vydali jsme víc než 10 sborníků a dalších společných publikací a dali jsme mnoho podnětů k dalšímu výzkumu mj. svým doktorandkám a doktorandům. Ve všem byl Jirka hybnou silou. Je perfektní organizátor a ví si rady i v případech problémů. Jeho referáty a diskusní příspěvky, jakož i jeho publikace, svědčí o něm jako o velice sečtělém, vysoce vzdělaném a strukturovaně postupujícím badateli. Navíc je prostě super sympatický člověk! Těší mě, že s ním můžu občas sedět v hospodě a dopřát si pár piv... Doufám, že k tomu zase brzy budeme mít příležitost!

...

Walter Koschmal (Regensburg)

Když jsem Jiřího Holého zažil poprvé, na XI. mezinárodním slavistickém kongresu, přednášel tam tento štíhlý mladý muž skromně o české literární historii. Tehdy ho ještě nebylo možné „vygooglit“, a nemohlo tak dojít k záměně mezi anglickým „holy“

a „Holý“. Fundovaná historiografie, kterou zastupoval, na mě udělala velký dojem. Potěšilo mě, že Jiří přijal mou nabídku hostovat v roce 1993 na univerzitě v Saarbrückenu a v roce 1994 v Řezně. Společně jsme se přesunuli od Sáry k Dunaji.

Jiří se vyznačuje otevřeností vůči zahraničním univerzitám a mezinárodní spolupráci. Pro mě jako člena Nadace Alexandra von Humboldta bylo proto zcela přirozené, že jsem ho v roce 2008 navrhl na Humboldtovu cenu. Pouze málokdo se hodí tak dobře jako on do celosvětové Humboldtovy rodiny mezinárodních badatelek a badatelů. Jeho pozdější výzkum holokaustu založený na mezinárodním propojení a spolupráci ukázal, že toto moje rozhodnutí bylo více než správné a že ho ukotvilo v celoevropském badatelském společenství.

MÁ NEJBIZARNĚJŠÍ LITERÁRNÍ KOREKTURA

Václav Maidl (Klínec)

Za moji nejbizarnější literární korekturu může Jiří Holý. Bez bližších detailů mě poprosil o přátelskou výpomoc. Bylo to v lednu 1989, v tzv. Palachově týdnu. Sraz jsme měli na Jiráskově náměstí. Sešlo se nás tam několik, nikdo netušil, kam jdeme. Když dorazil Jirka, vydali jsme se po nábřeží proti proudu. Zavedl nás do vrat prvního domu za křižovatkou. (Pro nepamětníky: Tančící dům tehdy ještě nestál.) Vystoupali jsme několik pater a ocitli se v bytě tehdy již zavřeného Václava Havla. Ďula nás přivítala štěkotem a Olga Havlová nás zavedla do velkého pokoje, kde již seděla druhá část korektorského týmu. Každý dostal jeden strojepis a pod vedením Jana Lopatky jsme začali zanášet korektury do nového svazku edice Petlice. Do toho se vrátili Ivan Havel a Saša Vondra z Václaváku a telefonovali ve stejném pokoji do Svobodné Evropy o průběhu demonstrace. Sotva skončili, zazvonil telefon a jakýsi poručík StB se od Ivana Havla dožadoval nějakých informací k předchozímu telefonátu. Vyvinula se z toho pěkně hlasitá diskuse po drátě, kterou jsme vnímali spíše akusticky, protože bylo třeba se soustředit na čísla stránek, řádek a prováděné korektury. Nevycvičený v těchto pŭtkách jsem jen čekal, kdy se ozve zazvonění a dovnitř vlítne zatýkáci komando. Ale pánové měli ten večer mnoho jiné práce.

SPOLEČNÉ ZÁJMY

Petr Mareš (ÚČJTK FF UK)

S Jiřím Holým se znám mnoho let; poprvé jsme se — snad si vzpomínám dobře — setkali někdy v roce 1974 na studentském literárněvědném kroužku, který tehdy inicioval profesor František Buriánek. Pak jsme se občas vídali při práci na kolektivních projektech, ale hlavně se odborná témata, která nás zajímala, různě dotýkala. Četl jsem a oceňoval např. jeho výklady o bratřech Čapcích, o Vladislavu Vančurovi, uvítal jsem, že se zasloužil o vydávání děl Františka Langera. V posledním období nás oba mj. zaujaly vztahy mezi literaturou a filmem, adaptační proměna literárního textu do filmových obrazů. Objevem pro mě byla třeba jeho komparace šesti verzí *Obchodu na korze* od Ladislava Grosmana (2015). Jiří Holý tu jedinečným způsobem ukázal, jak se tragický příběh Tona Brtka rozmanitě přetvářel, než dospěl do podoby obecně známé z „oscarového“ filmu.

JAK JSME SE NAŠLI...

Hana Nichtburgerová (Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, FF UK)

S Jiřím Holým jsem se setkala poprvé přibližně v roce 2015. Vystudovala jsem v Heidelbergu judaistiku, ale už jsem přes pět let pracovala v jiném oboru. Na univerzitě v Českých Budějovicích jsem dostala kontakt na Štěpána Balíka z tamní bohemistiky s vysvětlením, že máme společné zájmy, protože se zase zajímá o jidiš. Napsala jsem mu s prosbou, jestli by nevěděl o nějaké možnosti částečného úvazku, a Štěpán mi přeposlal kontakt na svého profesora. Jiří Holý mě poprosil o seznam publikovaných článků. Odepsala jsem, že jediné, co mám, jsou témata seminárních prací — většina se týkala moderní židovské literatury. Odpověděl, že „jsme se našli“, a tak začala naše spolupráce. Nejdříve jsem pro jednu publikaci překládala německé romantické texty. Poté se mě zeptal, jestli u něho nechci psát disertaci, a taky mě přizval do Centra pro studium holokaustu a židovské literatury, které od té doby považuji tak trochu za svoji druhou rodinu. Jirkovi přeji všechno nejlepší k 70. narozeninám.

...

Eduard Nižňanský (Katedra všeobecných dějin, FF UK Bratislava)

Som historik zaoberajúci sa prevažne problematikou holokaustu, takže mojich pár slov o kolegovi Jiřím Holým vychádza z mojej skúsenosti v rámci grantu Erasmus Partnerships United in Diversity: An Interdisciplinary Study of Contemporary European Jewry and its Reflection 2019–2021. Môžem len konštatovať, že žiaľ som sa stretol s Jiřím tak neskoro. Možno je to aj v dôsledku atomizácie dnešného výskumu i vedy. Alebo som len priveľmi orientovaný na historický aspekt problematiky anti-semitizmu a holokaustu. Bol som preto vďačný, že som mohol participovať na tomto projekte, ktorý bol realizovaný v rámci Centra pro studium holokaustu a židovské literatury pri Ústavu české literatury a komparatistiky (FF UK). Tých niekoľko stretnutí v Prahe, Potsdame i Tel Avive v rámci projektu bolo vždy zaujímavých a prínosných. Isteže ako historik som bol pre Jiřího len malým spoluhráčom, ktorý ho mohol upozorniť na niektoré slovenské literárne diela s témou holokaustu, keďže sa venoval príprave encyklopedického diela *Handbook of Polish, Czech, and Slovak Holocaust Fiction* (2021). Napriek tomu ma Jiří vždy prijímal, vypočul s jeho vlastnou slušnosťou, korektnosťou a venoval mi vždy svoju pozornosť.

Prajem mu preto všetko najlepšie do ďalšieho života.

MOJE PRVNÍ SETKÁNÍ S JIŘÍM HOLÝM

Andreas Ohme (Universität Greifswald)

Ve zlatých časech německé bohemistiky pořádala Herta Schmid na Univerzitě v Postupimi pravidelné akce, které spojovaly německé a české literární vědkyně a vědce. Pokud si správně vzpomínám, Jiřího Holého jsem poprvé potkal v roce 2000 právě na jedné z těchto akcí, jejímž tématem byla desátá léta v české literatuře mezi symbolismem a avantgardou. Tehdy na mě zapůsobily dvě věci, které na mě ostatně dělají do-

jem dodnes: Zaprvé jeho impozantní vzhled, jenž mu propůjčuje zdání neověřitelné přítomnosti, která je ale kombinována s velmi zdrženlivými způsoby, takže nepůsobí nijak vtíravě. Za druhé jeho nesmírné znalosti o české literatuře a jejím historickém kontextu. A posléze mi došlo, jak spolu tyto dvě věci souvisí: chodící encyklopedie prostě potřebuje dostatek prostoru. Sice se nedere do popředí, ale je vždy připravena se o své vědění podělit.

UMĚNÍ NESPĚCHAT

Ondřej Pavlík (Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, FF UK)

Živě si vybavuji první setkání nad bakalářskou prací ve čtvrtém patře budovy Filozofické fakulty UK. Vybíhám schody po dvou, nervózně klepu na dveře, pak profesorovi Jiřímu Holému udýchaně a nejspíš nesrozumitelně vykládám, o čem a jak bych rád psal, s tím, zda bych jej mohl požádat o vedení. Můj budoucí školitel pomalu pokyvuje, vybízí mě, abych se posadil a vše znovu, v klidu vyložil, načež s nadšením a jakousi rozvážnou samozřejmostí, jako by mu bylo téma práce oznámeno dávno před mým příchodem, skládá na desku stolu literaturu k prostudování, nahlas uvažuje o dosavadních přístupech k tématu a způsobech nového uchopení. Neukazuje jednoduše směr, jímž bych se měl ubírat, spíše klade otázky k promyšlení, otázky, na něž nečeká bleskovou a efektní odpověď (stejně jako během seminárních diskusí). Při tom všem mě nabádá, ať hlavně při psaní nepospíchám! Krom neobvyčejné vlídnosti, osobního zápalu, ochoty i schopnosti pozorně poslouchat, kriticky číst a komentovat si u Jiřího Holého vážím — jak během konzultací, tak při všech jiných setkáních — tohoto vedení k neuspěchané, ale vytrvalé cestě k jádru sledovaného problému.

...

Jaroslav Pechar (farář Českobratrské církve evangelické v Praze-Braníku)

S Jiřím Holým se setkávám po ten tucet let, co jsem branickým farářem, téměř výhradně jako s účastníkem nedělních bohoslužeb. Vzácnou, ale o to cennější výjimku tvoří „sborová dovolená“. Každoroční týdenní pobyt zhruba stovky členů a přátel sboru je doplněn večerními vzdělávacími programy hostů. Volba programů a hostů leží mimo jiné i na Jiřím. Namnoze pak tyto programy i uvádí a moderuje.

Na jedné straně je tu jeho charakteristická „váhavá“ dikce, která by mohla budit dojem nejistoty. Forma ovšem ostře kontrastuje s obsahem. Záhy nelze přehlédnout očividnou pečlivou přípravu, orientaci ve vybraném tématu, promyšlenou volbu řečníka.

Jednou z bolestí, na kterou si stěžuje řada mých farářských kolegů, je nutnost všechno dělat sám, a co nedělají, to musí alespoň kontrolovat. Chápu je, ale s úlevou mohu říct, že i díky Jiřímu tento problém fakt nemám. Večerní programy sborové dovolené patří k tomu, co si mohu opravdu užít jako jeden z účastníků.

NOČNÍM VLAKEM NA KONFERENCI DO LODŽE

Lisa Peschel (University of York)

Ráda vzpomínám na inspirativní setkání s Jiřím Holým během rané fáze existence Centra pro studium holokaustu a židovské literatury. Jsem Američanka a mým badatelským zaměřením je divadlo v terezínském ghettu. V době, kdy jsem spolupracovala s Ústavem pro českou literaturu, mě Jiří laskavě přizval k účasti na svých workshopech. Zvláště jsem ocenila možnost hovořit s kolegy, kteří dobře znali texty, jež napsali přeživší Terezína, a kteří se orientovali v literatuře, jež mohla ovlivnit svědectví dalších pamětníků během následujících desetiletí po válce.

Mám krásné vzpomínky, akademické i společenské. Vybavuju si například svoji účast na druhém mezinárodním workshopu v roce 2011 v Lodži a na pátém setkání v Gießenu na podzim 2012. Vzpomínám zejména na noční jízdu vlakem s kolegy do Lodže. Je docela přirozené vést intenzivní akademickou diskusi, pokud trávíte několik hodin v jednom lůžkovém oddíle na metr od svých tří kolegů.

Přestože jsme spolu už deset let úzce nespolečovali, neustále jsem ohromena růstem Centra a doufám, že v budoucnu bude příležitost znovu na minulou spolupráci navázat.

...

Dina Porat (Tel Aviv University; Jad Vašem)

Nebylo to nikde jinde než v úchvatném Clam-Gallasově paláci na Starém Městě, kde jsem se v roce 2015 na konferenci nazvané „Být Židem v dnešní střední Evropě“ poprvé setkala s profesorem Jiřím Holým. Byl jedním z hlavních řečníků na akci, kterou spolupořádaly naše instituce, Telavivská univerzita a Univerzita Karlova. Byl to začátek krásného přátelství a plodné spolupráce, která se v následujících letech zhmotnila ve výzkumných a publikačních projektech a mnoha vzájemných návštěvách. Na jednu z nich vzpomínám obzvláště ráda. Tehdy Jiří poprvé přijel na pracovní schůzku na půdu naší Telavivské univerzity. Shodou okolností jsme na sebe narazili venku těsně před setkáním a já ho téměř nerozpoznala. Přestože Jiří v Tel Avivu nikdy nebyl, dokonale splynul s prostředím a působil dojmem rodilého Izraelce, neformálně oblečeného a obutého v sandálech. Přeji mnoho šťastných návratů, pokračování ve Tvé důležité práci a dobrou náladu, milý Jiří!

...

Lukáš Příbyl (Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, FF UK)

Od prvního okamžiku, kdy jsem potkal pana profesora, měl jsem nutkání složit prsty do obdélníkového rámečku a dívat se na něj jako přes hledáček kamery. To je profesor, jak si ho představuju! Kdybych někdy dělal hraný film s postavou z akademického prostředí, hledám podobný typ, říkal jsem si. Můj první dojem se pouze prohloubil během dlouhých diskusí u lahve červeného v Tel Avivu. Měl jsem to štěstí, že u mne Jirka bydlel, když bádal v Izraeli, takže jsme se mohli poznat blíže. Jiří může zprvu

působit roztomile roztržitě a trošku neohrabaně, ale během konverzace se z něj stává tygr. Ať už jde o intelektuální výměnu, hru nebo souboj, najednou se promění. Malinko se nahne dopředu, tělo se mu zpevní, v očích se zažehne jiskra a přísahal bych, že se mu i zachvěje chrčící a nastraží uši. Profesor Holý je připraven na diskusi. Chytrost a moudrost se snoubí málokdy, s radostí z výměny i rozdílných názorů ještě méně, a se smyslem pro humor a vtipem — to už je učiněný zázrak. Když teď píšu tyto řádky a myslím na Jiřího Holého, mám pořád původní pocit, že bych měl z rukou udělat rámeček. Ale uvědomuji si, že kdybych ten film náhodou točil a potřeboval postavu profesora, nebudu nikoho hledat. Bylo by to zbytečné. Nikoho takového nenajdu, Jiří by musel hrát sám sebe. Je totiž nenapodobitelný, neopakovatelný a jedinečný!

BUDOVÁNÍ VAZEB MEZI PRAHOU A POSTUPIMÍ

Julius H. Schoeps (Moses Mendelssohn Zentrum für europäisch-jüdische Studien, Universität Potsdam)

Praha je místem umění, ducha a energie. To jsem věděl už od šedesátých let, ale tehdy se mi nepodařilo seznámit se s pražskou inteligencí. Jinak bych se chopil příležitosti k výměně, diskusi a spolupráci s Jiřím mnohem dříve. Právě on a jeho obdivuhodné Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury na Univerzitě Karlově navázali před lety přátelské vazby a iniciovali pozvání kolegů z našeho Mendelssohnova centra. Přijeli jsme z Postupimi do Prahy a žasli jsme: Centrum vedené Jiřím, tak „zapálené“ pro židovské dějiny, literaturu a současnost. Málokdy jsem viděl tolik kreativity na jednom místě — a ano, viděl jsem mnoho míst. S Jiřím, jeho kolegy a jejich nezlomným optimismem jsme se s radostí zapojili do plodné spolupráce. Pokaždé, když teď přijedu do Prahy, není tu „jen“ umění, duch a energie. Je tu i přítel a to je to nejdůležitější.

DELIKÁTNÍ POLÉVKA V ČERNÍKÁCH

Šárka Sladovníková (Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, FF UK)

Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury existuje přes deset let a téměř od jeho počátků se my, jeho členové, co čtvrt roku scházíme u Jirky doma v Černíkách. Jirka má malá vnučata, a tak je první patro jejich rodinného domu jednou velkou hernou. Jak se z nás členek Centra během let stávaly maminky, mohly jsme do Černíků brát naše děti i partnery, ty elegantně zanechat v prvním patře a v přízemí se věnovat vědě. Díky tomu, že nám i našim rodinám otevřel svůj dům, nemusely jsme s ostatními kolegyňmi po narození dětí přerušit akademickou kariéru. Vždy jsme byly za tuto jeho velkorysost vděčné. Naše setkávání mívají svůj zajatý řád. Jirka zasedne do čela stolu a předestře program schůzky. Během dopoledne nás krotí, abychom od programu neodbíhali k přátelskému povídání u čaje a kávy. Společný oběd si neumím představit bez Jirkovy gulášovky, která zkrátka patří ke koloritu našich setkávání, stejně jako objednaná pizza. Polévku pak neopomenu pochválit slovy pana Štědrého, hrdiny Poláčkovy tetralogie *Okresní město*: „Polévka je, maminko, delikátní.“

JIŘÍ HOLÝ – JUBILANT

Daniel Soukup (ÚČL AV ČR; Centrum judaistických studií Kurta a Ursuly Schubertových, FF UP)

Vybavuji si jeden společný moment. Stojíme s Jiřím Holým a jeho manželkou Lídou na střeše Rakouského poutního hospice v samém srdci Jeruzaléma. Oba jsou v jeden okamžik začtení do krajiny kolem. Nepochybně jim hlavou běží nějaký jim známý příběh vepsaný do věžiček a kupolí Starého Města, pomyslí si. Nadohled je vidět na jednom horizontu Chrám Božího hrobu, na druhém pak blyštící se Skalní dóm. Bylo to v říjnu 2018, kdy jsme se trochu náhodou, trochu plánovaně potkali během našich pracovních cest v Izraeli. Přemýšlel jsem tehdy, kam Jiřího a jeho ženu vzít, „určitě tu už všechno znají“. Nakonec zvítězil rakouský poutní dům — je to totiž takový „katolický“ ostrov střední Evropy, starého Rakouska uprostřed Orientu. Kde jinde by se tu měli potkat evangelík a žid z Čech? Dole, v úzkých propletených uličkách, je živo, voní koření, ozývají se výkřiky v arabštině, které se tu mísí se změtí turistické babylónštiny. Nahoře v kavárně, tam, kde jsme my, je klid, pije se tu vídeňská káva, k níž vám německy mluvící řeholnice naservíruje štrůdl se šlehačkou. S Jiřím Holým nás odborně spojuje zájem o židovskou literaturu či lépe o literaturu, která je židovstvím jakkoli silně okořeněná. Onen říjnový „nepracovní“ den byl ale pro mě obzvlášť vzácný. Mohl jsem totiž s ním a jeho ženou na chvíli číst onu biblickou krajinu, číst onu atmosféru, která je vepsána do bílého kamene Věčného města.

PODĚKOVÁNÍ PANU PROFESOROVÍ JIŘÍMU HOLÉMU

Blanka Soukupová (FHS UK)

Moje první setkání s Jiřím Holým bylo zcela neosobní: v době normalizace jsem ještě jako žákyně náruživě četla produkci nakladatelství Československý spisovatel, kde jubilant v letech 1978 až 1982 působil. V šedivých letech totalitního režimu mi tak zásluhou i jeho mimořádně (v dnešní zrychlené době až neuvěřitelně) pečlivé redakční práce bylo zprostředkováno obohacující setkání s krásnou literaturou. Sám Jiří Holý se přitom specializoval především na beletrii dvacátého století. V uplynulých patnácti letech pak již byla moje další setkání s panem profesorem pracovní. Zejména od doby, kdy Jiří Holý založil Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury (2010), jsem měla možnost poznat ho jako schopného organizátora konferencí, odborníka s koncepčním myšlením, autora zajímavých přednášek a studií s holokaustovou tematikou, pečlivého a důsledného editora, ale i vstřícného a laskavého člověka. V době, kdy některé badatelky a badatelé v oblasti židovských studií začali záměrně práci svých domnělých rivalů poškozovat, šel pan profesor zcela opačnou cestou: cestou tolerance k práci druhého, výstavby mostů mezi odborníky a odborníky, cestou obohacování druhých svými vědomostmi a současně radostí ze znalostí i úspěchů všech kolegyň a kolegů. Jeho životní příběh je pro mě příběhem odborníka, jenž se vypracoval od redaktora až k postu univerzitního profesora české literatury s mezinárodními zkušenostmi, a přitom zůstal skromným a pomáhajícím kolegou. Děkuji!

...

Martin Steiner (FLÚ AV ČR)

Nejsem kompetentní se vyjadřovat k odborné činnosti jubilanta – profesně máme snad společnou oblast alespoň vzdáleně v ediční činnosti, jenomže objekty našeho odborného zaměření dělí několik století. Nicméně velmi stojím o to, jej při této příležitosti pozdravit a popřát mu všechno dobré, zdraví a radost z práce i v ostatních oblastech jeho života. Jiřího jsem poznal ve společnosti lidí se společným zaujetím pro humanitní obory a společnými zájmy kulturními a sportovními. A musím zdůraznit, že jsem ho poznal rád, že jsem vděčen za seznámení s charakterním a lidsky vstřícným člověkem.

Nechť se mu daří — s klasiky řečeno — „ad multos annos“!

...

Václav Vaněk (ÚČLK FF UK)

Jiří Holý je jistě autorem či editorem textů významnějších a odborně důležitějších, ale já se nejčastěji vracím ke knižnímu rozhovoru, který vedl s editorem a teatrologem Vladimírem Justlem a který vyšel před patnácti roky pod názvem *Ozvuky času...* Ne pro tu spoustu informací, pro erudovanost obou aktérů, ale pro samozřejmou lásku a úctu k literatuře, kterou je jejich dialog prostoupen.

Je pár knížek, k nimž se utíkám ve chvílích skepse, kdykoli mám pocit, že moje práce pozbyla smyslu — a tohle je jedna z nich. Přečtu si třeba jen pár stránek, a najednou se zase ztrácím ve skutečnosti, která mě přesahuje, v čase a prostoru, kterému neumím úplně porozumět, ale kterému mohu důvěřovat — v realitě živé, vše dostupující literatury a kultury. Otázky Jiřího Holého a odpovědi Vladimíra Justla ji evokují jako nepochybnou a bezpečnou oporu existence.

Někdy — a moc si těch příležitostí vážím — mám možnost účastnit se s profesorem Holým na fakultě státních zkoušek. Vnímám opravdovost jeho otázek i překvapení na druhé straně, když studenti pochopí, že nejsou zkoušeni z množství zapařovaných dat, ale z porozumění souvislostem a vztahům, ze schopnosti přijmout literaturu jako druhou, neviditelnou, ale významnou skutečnost svých životů. A občas zahlédnu i okouzlený úžas v očích těch, kteří si právě uvědomili, že taková skutečnost opravdu existuje.

PODANÁ RUKA

Petr Jan Vinš (Ústav blízkého východu a Afriky, FF UK; Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, FF UK; Husitská teologická fakulta UK)

Jedno staré jidiš přísloví říká: „Falen falt men aley, ober oyftsugeyben zikh darf men a hant fun a fraynd,“ což bychom s trochou nadsázky mohli přeložit jako: „Na hubu, na tu člověk zvládne padnout vlastní, ale na vstávání už se mu hodí ruka přítele.“ A ona taková ruka přítele může vypadat různě — někdy je to skutečně fyzická pomoc, někdy je to dobré slovo a rada, někdy to může být třeba jen dobrý příklad a in-

spirace. Jiřího Holého jsem poznal jako velkorysého člověka, který by mohl dávno spokojeně stát na piedestalu své mnohaleté a záslužné práce, ale místo toho se neustále sklání k ostatním, aby jim podával právě takovou inspirativní ruku — konečně i já sám mu za to vděčím. A vím, že takových podaných rukou na všechny strany bylo, je a bude mnoho. Přeji tedy Jiřímu Holému, ať zůstává mnohорukým, víc než kdejaké indické božstvo, a ať nikdy nepřestane být tím, koho jsem v něm poznal: *mentsh*, neboli zkrátka dobrý člověk.

...

Michael Wögerbauer (ÚČL AV ČR)

Když jsem se začal intenzivněji zabývat Českou republikou a zejména literaturou v českých zemích, okamžitě jsem narazil na jméno Jiří Holý. Asi první dějiny literatury, které jsem si koupil, byla *Česká literatura od počátků k dnešku* (1998). Určitě jsme se několikrát potkali na konferencích a od roku 2009 jsme se setkávali v redakční radě ročenky PNP Literární archiv. Blíže se známe od roku 2010, kdy Václav Maidl pozval mou partnerku Vendulu a mě na „páteční volejbal“ na Smíchově. Pro nás to byl „literární volejbal“, protože v té době tam s Jiřím hráli bohemisté Aleš Haman a Petr Šisler, klasický filolog Martin Steiner, nakladatelé Boris a Jakub Hlaváčkoví (Malvern), hudebník Dan Fikejz a mnoho dalších. O něco později se přidala i mladší generace, mj. lidé z divadla, například Katka a Zdeněk Duškovi a Tomáš Dastlík. V tomto okruhu inspirujících lidí Jiří Holý byl a stále je jako osobnost a jako člen Sokola tým, kdo drží páteční volejbal při životě.

JIŘÍ HOLÝ POLYPERSPEKTIVNÍ

Olga Zitová (Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, FF UK)

Píše se rok 2006 a já sedím s kolegy na přednášce o české literatuře první poloviny 20. století. Pan profesor Jiří Holý se před námi pohupuje v rytmu kubistických próz Josefa Čapka a uvádí nás takřka do transu. Krátce nato se účastní studentské konference Interfaces. V Karpaczi nás Poláci večer nemilosrdně zavírají v hospůdce a k potěše Jiřího nezbývá než pít pivo. Postupně nás vyzývá k tanci. Zatímco Jiří vytrvale vymetá parket, my za stolem stíráme pot z čela a někdo v naší skupině s vážnou tváří oznamuje: „Pan profesor Holý slaví narozeniny.“ Okamžitě na baru kupujeme vodku Pan Tadeusz a Jirka vydává povel: „Mickiewiczze jest trzeba zdolat kolektivně.“ Sedíme na chodbě horské chaty, každý z nás si musí zasloužit lok odrecitováním několika veršů a já si v duchu říkám, jak radostná umí být literární věda. Děkuji Jiřímu za jeho lidskost a vlídnost, radost, pokoru a pracovitost. Za všechny ty vznešené hodnoty, které můžeme už více než deset let v našem Centru pro studium holokaustu a židovské literatury dennodenně sdílet. Za to, že mi literární vědu — věren kubi-smu — ukazuje z tolika různorodých perspektiv.

NA VODĚ S JIŘÍM HOLÝM

Marcela Menachem Zoufalá (Centrum pro studium holokaustu a židovské literatury, FF UK)

Jedno z mých prvních setkání s Jiřím Holým se odehrálo asi před dvanácti lety, v době, kdy jsem dokončila doktorát a společně jsme pracovali na otevření Pražského centra židovských studií na FF UK. Nikdy nezapomenu, jak mě po jedné schůzce s přípravným týmem, kde jsem byla nejmladší, Jirka předběhl a začal rychle umývat hrnky od kávy, aby to nezbylo na mě. Zdánlivá drobnost, řeknete si. Pro mě je v tom ale obsažená esence jeho přátelské a rovnostářské bytosti, bez které by se nejen v mém životě, ale i na naší alma mater mnoho věcí vůbec neudálo. Vděčím Jiřímu za pozvání do téměř rodinného Centra pro studium holokaustu a židovské literatury na ÚČLK, které prodchnul svým erudovaným a laskavým způsobem vedení a vytvořil podmínky rozvoje každému z nás na míru. Je vždy připraven pozorně naslouchat a pomoci na svět našim nápadům. V roce 2018 jsem za ním přišla s návrhem na uspořádání výroční konference Evropské asociace izraelských studií na půdě fakulty. Jiří souhlasil, a když potom opravdu do Prahy přijelo téměř sto padesát účastníků z celého světa, kteří během tří dnů promlouvali na náměstí Jana Palacha, jen podotkl, že mu připadá, jako bychom na raftu sjížděli divokou řeku. Díky jeho energickému naturelu kombinovanému často až se stoickým klidem jsme to ale ustáli a nepřevrhli se.

Díky za vše, milý Jirko, a do 120!